

Στην κορυφή

Περίμενα καιρό, χρόνια, ένα γαμάτο άλμπουμ από τη Θεοδοσία Τσάτσου. Το έκανε. Το μαύρο «Α Γαπήσου» [Live Alive Productions] είναι «σταθμός» στην καριέρα της και «σταθμός» στην πρόσφατη ελληνική δισκογραφία εν γένει. Μένει ν' αποδειχθεί βεβαίως· μα και να μην αποδειχθεί δε μου καίγεται καρφί. Το έργο θα παραμένει εκεί, στη θέση του, ανέπαφο, να το ανακαλύπτουν στον αιώνα τον άπαντα οι επόμενοι και οι επερχόμενοι. Η Τσάτσου, με όχημα τη μεγάλη της φωνή – δε θα μιλήσω για το performing ή την εμφάνισή της – οπλίζεται μ' ένα σπάνιο δημιουργικό τσαμπουκά, στην απόπειρά της να κάνει το άλμα. Κάπως σαν «ή τώρα ή ποτέ» αποφασίζει να προκαλέσει με το σύνολο του έργου της, και κυρίως με το σύνολο των (τραγουδοποιητικών) δυνατοτήτων της· τα παίρνει όλα πάνω της. Αυτή η σιγουριά είναι ο καλύτερος σύμβουλος, για να την ανεβάσει στα ύψη.

Γράφει όλες τις μουσικές, τους στίχους, ερμηνεύει, ενορχηστρώνει, κάνει παραγωγή, έχοντας δίπλα της μόνο τους καλούς της παίκτες. Και όχι μόνον πράττει όλα αυτά, αλλά, το κυριώτερο, ξεπερνά, αφήνοντας μίλια πίσω, πρόσφορες «γιαλατζι» καταστάσεις· κοινώς τρώμε τη σκόνη της. Blues, jazz, funk, techno, pop, μπαλάντα, παράδοση όλα υποκύπτουν στην αγριεμένη διάθεση της Τσάτσου, η οποία μπροστά στην ήσυχη και άτολμη λίμνη, προσγειώνεται με... διαστημικό λεωφορείο. Είμαι σίγουρος. Κάποιοι θ' αρχίσουν να κολλάνε. Μπουζούκια, υπερβολές, "εγώ", «κάτι θέλει να πει»... τα συνήθη μισόλογα, όσων αδυνατούν να δουν το όλον. Εμείς, που ακούσαμε στα νειάτα μας Ηδύλη Τσαλίκη και Λένα Πλάτωνος, διαμορφώνοντας «σύμβολα» για τον τρόπο που η γυναικεία φύση αντιπαρέρχεται το εγχώριο... πατριαρχικό τραγούδι, βρισκόμαστε στην αναπάντεχη θέση (μετά χαράς) να τα ξηλώσουμε. Στην κορυφή χωράει μία...

Κείμενο: Φώντας Τρούσας

[ΔΙΣΚΟΡΥΧΕΙΟΝ / VINYLMINE](#)